

Johan Nordfoss:
- Vit í svimjihøllini hava
altíð lagt dent á at læra
børnini sjálvsábyrgd.
Aktaðu tey ikki
reglurnar, fingur tey
forboð móti at svimja.
Kortini var tað sjáldan, at
børnini fingur meira enn
eina ávaring, tí teimum
dáma so væl at svimja, at
tey ikki vilja vera tað fyrri
uttan

orð: Dagny Joensen
Mynd: Kálmur

Filmsfelagið

Devul sett

„Devulsett“ er bygdur á sjónleik eftir svenska rithøvundanum Lars Norén, sum verður samanborin við so mætar menn sum Strindberg, Sartre og Bergmann, og leikur er av fleiri ummælarum skirdur skandinaviska svárið upp á „Hvor ræðist Virginie Wolf“.

Filmurin snýr seg um eini hjún, Katarina og Frank. Tey eru barnleys, og eftir at hava livað saman í tiggju ár, eru tey komn so langt út á eggina sálarliga, at lítið skal til, aðrenn alt rapar.

Tað gevur at bita, tá móðir Frank doyri og skal gravsetast. Frank væntar vitjan av bróðurinum, men hann gevur avboð. Fyri ikki at sita heilt tvey eini við óskuni av móðirini, bjóða tey grannahjúnunum, Jenny og Thomas, innar at fáa ein litlan.

Ein verður til fleiri, blóðið kemur í kók, og sum náttin liður verða øll fyra drigin alt meira inn í eitt marrukent sálarligt spæl um, hvør kann eyðmykja og pina mest. Øll vápn verða nýtt, Katarina leggur upp til Thomas, og Frank til Jennu.

Filmurin liggur til tíðir á markinum til tað ótolandi og pinandi, men tað svarta skemt-íð lúrir alla tíðina aftanfyrir og hjálpir hyggjaranum ígjøgnum tær ógvusligu orrusturnar.

Sýningar í Filmsfelagnum eru bert fyri limir, men til ber at tekna seg við dyrnar aðrenn hvørja sýning. Limagjaldið fyri filmsárið 1990/91 er 110 kr. Atgongumerkið kostar 30 kr. hvørja ferð.

Demoner. Svøríki 1986. 120 minuttir. Leikstjórnað: Carsten Brandt.

Handrit: Carsten Brandt eftir leiki Lars Norén's.

Leikandi: Ewa Fröling, Lars Green, Björn Granath og Pia Oscarsson. Lesnaður: Tusind Øjne 88 og 91, Levende Billeder 7/1986.

tíma ikki so væl at fara úti, og dreingir í sama aldri, dáma best at arga og beistast.

Seinni komu hesi ung-fólk í svimjihylin við egnum børnum, og tað hugtók meg hvørja ferð at siggja, at tey vóru vordin av flittastu fólki og høvdu

stóra umsorgan fyri børnum sínum.

ANSAD FLEIRI ÆTTARLIDUM

- Eg havi ansað eftir fleiri ættarlidum, tíðina eg havi arbeitt í svimjihylinum, eini trý-fýra

ættarlið. Nú spyrji eg ongantíð, hvørji foreldrin eru, men heldur eftir ommu ella abba. Tíðirnar broystast, sigur Johan og smírist.

Johan Nordfoss fer aftur í tíðina, tá svimjihylin í Gundadali bert var opin um summarið.

- Vit vóru tveir mans og tvær kvinnur í starvi. Tað vóru tær báðar Sára Hansen og Karin Joensen, Ivan Carlsen og eg. Tá var svimjihylin bert lívbjagarar, so tryggin er í lagi.

STÚRIR IKKI FYRI FRAMTÍÐINI

Johan Nordfoss tosar í nútíð og greiður frá, hvussu um ráðandi hetta er, eins og var hann framvegis ein partur av gerandisdegnum í Svímjihylini.

Er tað torført at venja seg til pensjonistalíveruna?

- Higartil havi eg ikki havt stundir at hugsa um tað. Eg gavst fyrri fyra døgum síðani, so í grundini er hetta summarfrítíð mín.

Er broytingin stór frá tí tú tók við starvinum í gamla svimjihylinum og til nútíðina og nýggju svimjihylinum?

- Sjálvandi er broytingin stór. Eg havi verið við síðani vit sum smádrongir spældu okkum í einum hyli, nærindis gamla svimjihyli. Hamast tá vit fingur hyl, og seinni umklæðisrúm. Seinast, tá vit fingur svimjihöllina og fløtt vatn at svimja í. Jú, broytingarnar eru nógv og stórar. Áður dugdu havnarbørn ikki at svimja, men hetta er nú farið í søguna. Seinastu árin er talið av vitjandi í svimjihöllini eisini vaksið munandi, og eg haldi at havnarfólk eru fegin um nýggju höllina, sum eisini hevur riggað serstakliga væl.

- Eg haldi at Tórshavnar Kommuna hevur verið heppin við hesi höllini, sum hevur roynst okkum væl, bæði tekniskt og á annan hátt - eitt nú eru nærum ongur umvælingar gjørdar, síðan höllin var tikin í nýtslu.

EITT HJARTASUFF

- Skuldi tað kortini verið eitt hjartasuff, so haldi eg at SEV skal eiga tað, tí tað dærvur øllum, tá streymslit so ofta kemur fyrri. Umklæðisrúmin

hava einki dagsljós, og tí verður bølamyrt, um SEV svíkur. Tá kann gerast ruðuleiki, tí fólk gerast ótrygg og bangin, umframt at tað eisini rakar teknisku útgærdina.

Hvussu var tað at fara frá arbeiði seinasta dagin?

- Tað var ein undarlig kensla, ikki stuttligt, vil eg siga. Tað gjørdist tó ein veitsludagur, sum eg alúð fari at minnst aftur á við gleði. Starvsfólkini skipaðu fyrri veitslu seinnapartin og tey handaðu mær gávur. Tá hetta var av, fóru vit oman á Býráðið, har talur vóru hildnar og gávur handaðar.

- Ja, sigur Johann Nordfoss hugsunarsamur. Nú er gerandisdagur aftur, men eg stúri ikki fyrri fram-tíðini. Eg eigi bát og havi nógv at takast við í og kring húsin. Øll børnini - trígir synir við familju - eru grannar okkara, so her verður ikki keðiligt ella einsligt hjá okkum.

- Tað er so løgið at hugsa sær, men eg havi ongantíð verið arbeiðsleysur - ikki ein einasta dag, síðani eg fór úr skúlanum, at kalla. Tað eri eg takksamur fyrri.

At enda biður Johan Nordfoss heilsa øllum starvsfólkunum í svimjihylini og teimum fólki, sum hann hevur havt dagligtsamband við hesi árin og ynskir teimum alt gott framyvir. Heilsanin er eisini til Býráðið í Havn.

